

XXX. évfolyam

2. szám

SZERETET

VALLÁSOS REFORMATUS EGYHAZI FOLYÓIRAT

Alapított az 1906. esztendőben.

Alapította, szerkeszti és kiadja: TÖRÖK IMRE.

Megjelenik havonként Kisujszálláson. — Előfizetési
díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisujszállás

1941. febr. hó

Farsang volna, de bőjt van

Január valamelyik első napjától számítva február végetájáig (tán 25-ig) tart az ú. n. farsang. Vidámság ideje volna, a békebeli jobb világban boldogabb is volt a rendesnél minden szív. Bálók, barátságos összejövetelek egymást érték. Cini-cini, dövő-dövő is ugyancsak járta.

Ma gonddal, aggodalommal tele a lelkünk. Mintha köd borongana a legnap sugarasabb nappal is és csak a bizonytalanság a bizonyos!

Hiányaink is vannak egyben-másban, nélkülözés is csak kerül, s ha fel nem tudnánk emelni a szemünket a „hegyekre”

— mint a Biblia mondja: tán el se bírnök a sorunkat.

De így, ha elzenghetjük szívünk szerint, hogy:

Te voltál és Te vagy erős Isten

És Te megmaradsz minden időben...

elbírjuk, ha bőjtre válik is farsangunk.

Oh könyörülj is rajtunk, erős Istenünk, s egyszer még boldogabb napokban tedd szent farsanggá még a bőjtünket is. Könyörülj különösen a világon, az emberi nemzetségen, mely most háborog; bőjtje van, nagy bőjtje már régen; békesség nélkül bőjtöl. Könyörülj Űristen!

Helyezd a szent ládába a Törvényt

V. Móz. 10. r. 5. v.

Sittimfából volt készítve a szent láda, a Szövetségnek Ládája, s színarannyal volt bevonva. Rozsdátlan arany volt a fedele, az oldalkarikája mind a négy, s még a rudak is, melyeken vitték a léviták, aranyszépek voltak. Isten parancsára ebbe a szentséges ládába helyezte Mózes a törvény tábláit.

A láda fölött arany Kérub-angyalok térdepeltek, egymással szemben, s védelmező szárnyaikkal betakarták a ládát, mely fölött fényes felhő lebegett, a mindennütt jelenvaló Isten jelenlétének bizony-

ságául.

Akarod-é, embertestvérem, hogy oltalmazó jóságos angyalok láthatatlan szárnyai takarjanak máskor is, de kivált e veszedelmekkel teljes időben? S akard-é, hogy feletted lebegjen az isteni kegyelem, mint egykor a szentláda fölött?

Hát tedd szívedbe, rejtsd szívedbe a törvényt, az Isten törvényét, s a szerint hadd mozduljon a szíved!

De legyen ám tiszta, rozsdátlan a szíved, mint a színarany, mert csak így lehet méltó helye a szív a szent Isten szent törvényének!

Istentisztelet a repülőgépen

Tanúja voltam, nagyon megindító volt látni, hallani, mikor a bányászok leszállnak a sokszáz méteres mélységbe, a föld gyomrába, az örök éjszakába, s . . . imádkoznak. Ott lent rájuk szakadhat esá-kányozás közben a roppant szikla, vagy előtör a halálos vész, a bányalég s nem látják többé a napvilágot s a föld színén maradt családjaikat.

Megható arra is gondolnom, mikor a 120 km. gyorsasággal vágató vonaton nyitottuk ki a Bibliát, s akik egy fülkében szorongtunk, segítségül hívtuk az Urat.

A történelemből még azt is tudjuk, hogy Gusztáv Adolf svéd király serege, köztük a finn Hakkapelliták is a harmincéves háború folyamán, idestova háromszáz esztendeje, a csaták előtt térdre borultak s imádkoztak a Seregek Urához. — Így beszélték ezt Helsinkiben nekem az ős Hakkapelliták késő utódai. Különben mint tudjuk, minden finn férfi Hakkapellita. Nem nyugodtak, míg engem is fel nem avattak.

Hát mikor Amerika felé menet az Óceán 2000 méteres mélysége fölött hirdetem Isten szent igéjét, akinek kezében annyi az Atlanti Óceán, mint nekünk egy vízcsepp?

Hanem ami most történt, az egyenesen megrázó dolog. Egy nagy társas-repülőgépen zengett a napokban az ének, szállt az imádság. A tenger azon pontja fölött, hol nemrégiben egy lezuhant repülőgép utasai lelték halálukat, a szörnyű történet évfordulatán ott lebegett roppant magasan egy ugyancsak társas-aeroplán, s egyszerre csak koszorúk hulltak alá a gépmadárrol, a rajtalevők szíve pedig Istenhez emelkedett a buzgóság szárnyain.

Isteni tisztelet a levegőégben: dicsőség „magasságban“ az Istennek!

Jól van ez így: adjátok meg Istennek, ami Istené! Szárazon, vizen, föld mélyében, magas levegőben, házaikban, s az Isten házában . . . Vannak népek, melyek halottaikat még a koporsóban is úgy helyezik el, hogy összekulcsolják, mintha imádkoznák ott is, — a halottnak meghidegült kezeit!

Mindenütt, mindenkor s örökké: Istené legyen a dicsőség!

Nagy cselekedet!

Egy közelünkben lakó nagybirtokos úr, éppen gróf is (nevét majd egyszer becsülésünk s tiszteletünkben közre is becsátjuk) — megengedte, hogy tudassam a szeretet magyar apostolával, Dr. Kiss Ferenc professzorral, hogy ő nemesi kúriáját a hozzá tartozó többholdas nagy telekkel, s szülőházát, a kedves úriházat, a „Ref. Szeretetszövetségnek“ szánta, s azokról ilyen értelemben végrendelkezik. Az árvák, elhagyottak, szegények, öregek, nyomorultak, sorsüldözöttek laknak majd a szép termekben.

Legyen áldott ezért is az a nemeslelkű ember, s magasztaltassék a szívekben munkálkodó Szentlélek Úristen!

Nagy évfordulók 1941-ben. Az 1941-ik esztendőben nevezetes évfordulók lesznek. A tatárjárás, illetve a szerencsétlen kimenetelű sajkóparti csata 1241. április 11-én zajlott le, tehát éppen 700 éve. A törökök Budavárát 400 esztendővel ezelőtt 1541. augusztus 29-én foglalták el. Innen számítják a másfél évszázados török uralmat. Mária Terézia királynő 1741. szeptember 11-én fordult Pozsonyban a magyar rendekhez, hogy védjék meg trónját a fenyegető ellenségek ellen. Tehát éppen 200 esztendeje, hogy elhangzott a híres „életünket és vérünket“ felkiáltás a magyar országgyűlésen. II. József a „kalapos király“ 1741. március 13-án született, tehát annak is most lesz 200 esztendeje.

Az amerikaiakat évek óta izgalomba ejti egy ismeretlen adományozó, aki karácsony estjén rendszerint egy zsák dollárt küld Newyork város polgármesterének, aztán anélkül, hogy bármilyen kérdésre válaszolna, eltávozik. A mostani karácsonykor egész sereg újságíró és detektív rohant utána, hogy megállapítsák a nemeslelkű adományozó kilétét, de a titokzatos ember, mint mindig, most is eltűnt az utca forgatagában.

Többben felhívták figyelmemet arra, hogy csekkszámlelapot tegyek újságom lapjai közé, ha előfizetésük lejár; vagy legalább közöljem csekkszámlelap számát, imé: 23.002.

A kunok bejövetele

A „Szeretet“ f. évi januári számában egy művészi kép látható, amelynek a fent olvasható címet adtam. Ennek a látása arra indította városunk egy szülöttét, ki a távolból is ide gondol, az édes szülőföldre, hogy verset írt az ősök bejöveteléről. A mi derék fiunk, akinek buzgóságát tudja — ismeri egyházunk közönsége: Balázs Endre harmadéves diakónus-növendék.

Imhol a verse:

A kunok bejövetele.

Vágy hajtotta Őket
keletről, nyugatnak,
De látva e szépet:
Hazánkban maradtak!

Zugó-folyón törtek
bivalyukkal által,
Vágtatva repültek,
vidám kacagással!

Ekhós-szekerükben
szép asszony és gyermek.
Jártukban-keltükben
sok népet megvernek!

Szép barna kun-atyák,
mind kemény vitézek;
Nyilaikat hordták,
lovak hátán éltek!

Egész életükben
künn a pusztán laktak,
Szélben és esőben
vitézül megálltak!

Az erős nap fénye
arcuk beragyogta,
Az Isten festette
szép rózsá-pirosra!

Hétszáz éve mult el,
hogy ide jövének;
Dacolva sok vésszel,
erős fává nőttek!

Ennek a szép fának
vagyok fattyú ága,
Oda a világnak
a szívem kiáltja:

Hallja meg mindenki,
lássa meg minden szem;
Örüljetez neki:
ide-hozott Isten!

Magyarrá lett szívünk,
jobban mint bárkié;
Zaklatott életünk
közös magyar sorsé!

Itt van a mi tanyánk,
innen el nem megyünk;
E hon édesanyánk,
életünk, mindenünk!

Ez a fogadalmunk,
mindnyájunk érzése,
Hétszáz éves multunk
ennek a pecsétje!

Szép ezüst pecsétje!

B a l á z s i E n d r e.

Dezséri dr. Boleman István halála

Pátricius család Kisújszállás városában a nemes Dezséri Boleman familia. Egy régi tagja a családnak Napoleon császár udvarában is járt, s beszélt a császárral magával. Ez volt: Lipót úr! — Fiai nevezetes szerepet játszó emberek voltak városunk és annak társadalma történetében. Egyik gyermekének, idősebb Boleman Istvánnak fia, István, mostani halottunk (jan. 22-én pihent el sok szenvedés után, — 24-én d. u. temették nagy gyásztisztességgel). Mint orvos működött a dunántúli Tarjánban tizennégy esztendeig. Kiváló diagnosta volt. Tarjánból hazakiváncozott, haza is jött ide, a neki oly drága szülőföldre, ahol nagy hírre tett szert tudományán kívül is, társadalmi működése útján, kiváltképen mint művész-hegedűs. A hegedű volt lelkének szerelme és a zene, főként a magyar zene! A Lavotta-Csermák-Bihari ősrégi kesergők, verbunkosok andalítóan gyöngyöztek a vonója alól. Mint zeneszerző is, ismeretes volt. Kun Indulója lelkembe csendül. Valamikor kisebb szimfónikus zenekart is szervezett

magunkformájú emberekből s büszkén-boldogan jártuk a környéket, városunk nem kis dicsőségére.

Hajh, de elpattog a húr is, s kihull kezünkől egyszer a vonó. Boleman István dr. drága hegedűi is most már de árvák!

Értékes vadászfegyverei is fogason függenek s a nagy kitömött tüzök, meg a többi vadásztrofeák is, mintha búslakodóan távoztán ott a nagyszobában, meg a másokban.

És hát családja? A dunántúli nemes úriasszony, Nemesócsa szülötte, a hitves, az özvegy gyászban, árvahodottságban. Negyvenhat esztendő drága emlékei! A boldog órák, meg a próbáltatások! Egy szívvel, egy lélekkel fogadták Istentől. S most, az erősebbik hol van? Istenem! Ápolta, szerette hitvesét, mind a sírig hűséggel, s most már árva. Egyedül hordozza a szülői szív rettentő bánatát, egyik kedves gyermekük, kedves, szelíd leányuk miatt, aki messze van, messze van... Másik gyermekük, a jó fiú, most már ő a családfő, ő a gondhordozó, — árvahodott édesanyja és hitvese mellett. S a kis unokák, kiket így nevezgetett a boldogult egykor: „Mindenségem, Gyönyörúségem! Gyöngyvirágom!” Keresik a forrón szeretett nagyapát. Dezsőke már kijött velünk a temetőbe is, Lajoska még nem, mert ő kislegény, de távozóban egy rokoncsaládhoz, még odakiáltotta megatódott kisgyermeki szeretettel a ravatal felé: „Kézét csókolom, nagyapa!”

Míg a gyászjelentést nézegettem, Reviczkynek, a korán elhunyt magyar költőnek imádságos költeménye reszketett át a szívemen, a költőé, aki így szól Istenhez, az élet s halál Urához: Uram! Istenem!

„Ki, hogy megszúnjunk élni, rendeled; De, hogy meghaljunk, még sem engeded...”

Dr. Boleman István földi élete is „megszűnt” sok-sok nagy szenvedés után, ám ő nem halt meg. Befogadta már lelkét az örök élet, hol angyalok kara zeng Hozsánákat — mennyei szent énekzene ez! — az Örökkévalónak dicsőségére. Ott élünk boldog örömben örökké! De él itt is az, akit nem felejtnek el (írja a belga bölc: Maeterlinck!), — Boleman Istvánt pedig nem felejtjük el, mert nem is feledhetjük.

Él áldó emlékezetünkben s igazi vallásos élete nemes példájában. Nem tudta idegen, mert ő nem tette auzlágba istenfé-

Dezséri dr. Boleman István

lelmét! — nem volt nap, hogy legalább kétszer ne könyörgött volna, nagy alázattal, az Isten előtt otthon, hajlékukban, titkon, ajtóját behajtva és magánosan sóhajtván. S mikor ő imádkozott, csend volt körülte, imádkozás mély csendje, családjában. Így akarta!

Most van már csend igazán! A gyásznak, fájdalomnak csendje a Boleman-házban. S csend kiinn a déli temetőben a keresztút táján is, ott a sírok felett. Legyen is csend, csak ti szálljatok majd éneklő madarak, pacsirták, fülemilék, dalotokkal altatgassátok! S lágyan lebbentsétek szárnyatokat a felett a sír felett, krúgató vándormadarak!

IDEIGLENES VASÚTI MENETREND.

Érvényes december 29-től.

Vonatok indulása Budapest felé

Kisújszállás állomásról.

Személyvonat	— — —	3.17
Személyvonat	— — —	15.57
Személyvonat	— — —	18.37
Személyvonat	— — —	23.37

Debrecen felé:

Személyvonat	— — —	1.30
Személyvonat	— — —	18.10

Kolozsvár felé:

Személyvonat	— — —	4.30
Személyvonat	— — —	19.50

Kálkápolna felé:

Vegyesvonat	— — — —	6.30
Vegyesvonat	— — — —	13.14

Dévaványa felé:

Vegyesvonat	— — — —	4.00
Vegyesvonat	— — — —	13.38